

Arrest

**nr. 120 481 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
                          2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 juni 2011 en hebben een tweede asielaanvraag ingediend op 3 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 10 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 augustus 2013.

1.3. Op 25 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd de volgende dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Jalalabad in Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. De laatste drie jaar heeft u samen met uw gezin doorgebracht in de wijk Taimani, in Kabul, waar u een voedingswinkel had. Het is in deze jaren dat de problemen die u tot in België gebracht hebben, zich ontplooiden. U verliet het land samen met uw vrouw, S.G. (...) (O.V. xxx; CG xxx), en uw dochter, S. (...). U had ook een dochter die R. (...) heette. Een klasgenootje van uw dochter woonde in uw buurt, haar familie kwam uit Pansjir en de vader van het gezin heette 'F. (...)'. Een commandant, commandant O. (...), die tevens familie was van deze Pansjiri familie, begon op een bepaald moment mensen naar uw huis te sturen voor een huwelijksaanzoek. Hij wilde huwen met R. (...). U stelde uw eigen onderzoek in naar deze commandant en u weigerde zijn aanzoek. U kwam via anderen immers te weten dat deze commandant een Pansjiri was en dat hij tot de 'Fahim' groep behoorde. Verder ving u op dat de man reeds tweemaal gehuwd was, vier kinderen heeft en dat één van zijn vrouwen overleden was, ook deze vrouw werd onder dwang uitgehuwelijkt aan de commandant. U bleef bij uw weigering maar op een dag, toen u zelf in de winkel aan het werk was, kwam de commandant naar uw huis en hij loste een schot in de lucht en hij deelde snoepjes uit. Dit is het teken dat gegeven wordt wanneer een vrouw wordt weggeschonken, bij wijze van aankondiging. U was hier echter nooit mee akkoord gegaan. 's Avonds toen u thuiskwam, lichtte uw vrouw u in. U besloot om klacht in te dienen bij de politie. Helaas werd u met een kluitje in het riet gestuurd. U kreeg immers van de politiemannen te horen dat de commandant een machtige man is, dat hij bij de overheid werkt en dat ze niets voor u konden doen. U zou het op een akkoordje moeten gooien met de man. Ongeveer een week later kwam de commandant samen met twee andere mannen naar uw huis. Ze sloegen u en uw vrouw en de commandant bedreigde u en vroeg u waarom u geklaagd had bij de politie. Het geschreeuw van uw vrouw en kinderen was echter zo luid dat de burens het lawaai hoorden en de mannen het op een vluchten zetten. Uw dochter R. (...) was erg onder de indruk van wat zij gezien had. Zij zei dat ze de dood zou verkiezen boven een huwelijk met die man. Een dag later vindt uw vrouw R. (...) dood op haar kamer, R. (...) had vergif ingeslikt. Jullie begroeven jullie dochter en na een periode van veertig dagen stond de commandant opnieuw aan jullie deur. Hij verweet jullie dat jullie R. (...) de dood hadden ingejaagd. Ditmaal had hij blijkbaar zijn zinnen gezet op uw tweede dochter, S. (...). Hij zou haar huwen, zonder twijfel. U was op dat moment opnieuw in de winkel waardoor u slechts 's avonds vernam dat de commandant aan huis was geweest. U besloot om klacht neer te leggen bij de provinciale politie, maar deze keer zou u uw vrouw uitsturen voor deze taak, gehuld in een burqa om haar onherkenbaar te maken. De klacht die uw vrouw indiende bij de provinciale politie werd echter doorgestuurd naar de politiechef in de buurt en hij stuurde het op zijn beurt naar de lokale gemeenschap en het districtshuis. Daar waren ze echter niet in staat om iets aan de situatie te doen door een tekort aan personeel. Ze konden immers niet de veiligheid garanderen van iedere familie.

Teleurgesteld ging u naar een vriend, B.A. (...), die u voorstelde aan een parlamentslid, S.M. (...). Dit parlamentslid zei u dat de commandanten in de stad verantwoordelijk zijn voor veel aanslagen en dat hij zelf ook geen actie kon ondernemen. Hij kon u slechts helpen door uw klacht voor te lezen in het parlement om aan te tonen hoe moeilijk het is voor gewone burgers in Kabul. Hierna besloot u om uw vlucht uit Afghanistan te regelen.

Op 24 juni 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Op 29 september 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan en op 21 december 2011 werd ook in de beroepsprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 72115 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 3 februari 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde deze asielaanvraag op het nieuwe feit dat uw schoonbroer gearresteerd werd na jullie vlucht uit Afghanistan, op verdenking van hulp en onderdak aan u en uw gezin. Uw zus diende een klacht in naar aanleiding van deze arrestatie, er werd een onderzoek ingesteld en er werd vastgesteld dat haar echtgenoot effectief onterecht werd gearresteerd waarop hij dan werd vrijgelaten. Daarnaast legde u de volgende nieuwe documenten neer: een origineel attest betreffende de arrestatie van uw schoonbroer; een originele brief van uw zus aan de autoriteiten; een originele 'opdracht' van commandant O. (...) aan de autoriteiten; een kopie van de klacht van commandant O. (...) aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken; een origineel overlijdensattest van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul; een origineel krantenartikel in de krant Hewad over jullie vlucht en de 'ontvoering' van jullie dochter; twee originele krantenartikels in verband met commandant O. (...).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u bij uw oorspronkelijke verklaring blijft wat betreft uw vervolgingsvrees in Afghanistan. U stelde op het gehoor dat afgenomen werd in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw 'vijand' commandant O. (...) nog steeds met uw dochter wou huwen na de zelfmoord van uw dochter R. (...) (CGVS 19/08/2013, p. 3). Aan uw verklaringen betreffende de problemen met commandant O. (...) werd echter in de eerste asielprocedure geen geloof gehecht. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U brengt ook ditmaal geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. U schetst immers slechts een vervolghverhaal op de feiten die u aanhaalde tijdens de eerste asielprocedure. Zo was de arrestatie van uw schoonbroer volgens u het gevolg van jullie vlucht uit Afghanistan (CGVS 19/08/2013, p. 3, 5-6). Het verband met jullie problemen zou ook blijken uit de nieuwe documenten die u neerlegde (CGVS 19/08/2013, p. 2, 8).

Aangaande de arrestatie van uw schoonbroer en de nieuwe documenten die u hierover neerlegde dienen echter volgende bemerkingen gemaakt te worden. Het is bevreemdend dat alle documenten die u neerlegde in verband met de arrestatie van uw schoonbroer en de problemen dienaangaande dateren van een datum vóór uw asielaanvraag in België en uw allereerste gehoor op het CGVS. Via een omrekening van de Afgaanse naar de Gregoriaanse kalender blijkt dat de klacht/opdracht van commandant O. (...), de arrestatie van uw schoonbroer en het onderzoek dat ingesteld werd door de autoriteiten allemaal dateren uit de eerste maanden van 2011 (zie Verklaring DVZ, punt 37; (CGVS 19/08/2013, p. 5-7). U diende echter een asielaanvraag in op 24 juni 2011 en u bent voor het eerst gehoord door het CGVS op 22 augustus 2011. U dan ook gevraagd wanneer u op de hoogte gesteld werd van de arrestatie van uw schoonbroer, beweerde u dat u onmiddellijk verwittigd werd over deze arrestatie (CGVS 19/08/2013, p. 4). Ook uw vrouw beaamde dat jullie nog op dezelfde dag van de arrestatie op de hoogte werden gebracht (CGVS 19/08/2013 G.S. (...), p. 2). Bijgevolg moeten jullie op het moment van uw asielaanvraag en tijdens het eerste gehoor op het CGVS reeds geweten hebben van de arrestatie van uw schoonbroer. Er waren immers enkele maanden gepasseerd sinds de arrestatie van uw schoonbroer en het moment van het gehoor op het CGVS. Nochtans ontkende u dit. U verklaarde dat deze gebeurtenissen dateren van 'na' het eerste gehoor op het CGVS en 'na' de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CGVS 19/08/2013, p. 4-5). Toen er u met nadruk gezegd werd dat deze feiten zich volgens de datum op de documenten wel degelijk hadden voorgedaan op een datum die ook de zitting van de RVV voorafging, begon u te twifelen en stelde u dat uw advocaat de documenten had (CGVS 19/08/2013, p. 4). Wat er ook van zij, het is niet geloofwaardig dat u de gehele eerste asielprocedure doorlopen heeft zonder een woord te reppen over de arrestatie van uw schoonbroer in de eerste maanden van 2011. Er kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan deze door u aangereikte gegevens. Bovendien is het opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw deze feiten kunnen situeren in jullie asielprocedure (CGVS 19/08/2013 G.S. (...), p. 3). Gelet op het belang hiervan is het zeer ongeloofwaardig dat u hier niets over gezegd heeft in de eerste asielprocedure. Uw verklaringen in verband met de arrestatie van uw schoonbroer zijn niet geloofwaardig bevonden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende nieuwe documenten neer: een origineel attest betreffende de arrestatie van uw schoonbroer; een originele brief van uw zus aan de autoriteiten; een originele 'opdracht' van commandant O. (...) aan de autoriteiten; een kopie van de klacht van commandant O. (...) aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken; een origineel overlijdensattest van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul; een origineel krantenartikel in de krant Hewad over jullie vlucht en de 'ontvoering' van jullie dochter; twee originele krantenartikels in verband met commandant O. (...).

De documenten die u neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag hebben grotendeels te maken met de door u beweerde arrestatie van uw schoonbroer. Aangezien aan de problemen van uw schoonbroer geen geloof gehecht kan worden, kunnen ook deze documenten niet overtuigen. Ook de originele of 'authentieke' documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Dit soort documenten hebben immers enkel een bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Bovendien kunnen Afgaanse documenten gemakkelijk op verzoek verkregen worden (een kopie van de geraadpleegde informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het overlijdensattest van R. (...) kan evenmin tot een andere appreciatie leiden. In de eerste asielprocedure werd er geen geloof gehecht aan uw asielrelaas. In combinatie met de informatie over valse documenten waarover het CGVS beschikt, kan er op zich ook geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde overlijden van uw dochter. Het krantenartikel van de hand van commandant O. (...) betreffende jullie vlucht betreft evenmin nieuwe feiten. In de

eerste asielprocedure werd er immers reeds geoordeeld dat uw asielmotieven ongeloofwaardig waren (CGVS 19/08/2013, p. 7). De algemene artikels over commandant O. (...), die getuigen van zijn slechte karakter, vormen evenmin een bewijs in uw asielrelaas (CGVS 19/08/2013, p. 7-8). Ook dit document kan u op andere wijzen bekomen hebben. Daarnaast zijn de zaken die over hem geschreven werden niet op u van toepassing.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de

stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot dient er aangetipt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kabul. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. De laatste drie jaar heeft u samen met uw gezin doorgebracht in de wijk Taimani, in Kabul. Het is in deze jaren dat de problemen die u tot in België gebracht hebben zich ontplooiden. U had een dochter die R. (...) heette. Een klasgenootje van uw dochter woonde in uw buurt. Haar familie kwam uit Pansjir en de vader van het gezin heette 'F. (...)'. Een commandant, commandant O. (...), die tevens familie was van deze Pansjiri familie, begon op een bepaald moment mensen naar uw huis te sturen voor een huwelijksaanzoek. Uw man stelde zijn eigen onderzoek in naar deze commandant en jullie weigerden zijn aanzoek. Jullie kwamen via anderen immers te weten dat deze commandant een Pansjiri was en dat hij bij de 'Fahim' groep behoorde. Verder vingen jullie op dat de man reeds tweemaal gehuwd was, vier kinderen heeft en dat één van zijn vrouwen dood was, ook deze vrouw werd overigens onder dwang uitgehuwelijkt aan de commandant. Jullie bleven bij jullie weigering, maar op een dag, toen jullie zelf in de winkel aan het werk waren, kwam de commandant naar jullie huis en hij loste een schot in de lucht en hij deelde snoepjes uit. Dit is het teken dat gegeven wordt wanneer een vrouw wordt weggeschonken, bij wijze van aankondiging. Jullie waren hier echter nooit mee akkoord gegaan. 's Avonds toen uw man thuiskwam, lichtte u hem in. Hij besloot om klacht in te dienen bij de politie. Helaas werd hij met een kluitje in het riet gestuurd. Hij kreeg immers van de politiemannen te horen dat de commandant een machtige man is, dat hij bij de overheid werkt en dat ze niets voor jullie konden doen. Jullie zouden het op een akkoordje moeten gooien met de man. Ongeveer een week later kwam de commandant samen met twee andere mannen naar uw huis. Ze sloegen jullie en de commandant bedreigde uw man en vroeg hem waarom hij geklaagd had bij de politie. Het geschreeuw van uzelf en de kinderen was echter zo luid dat de burens het lawaai hoorden en de mannen het op een vluchten zetten. Jullie dochter R. (...) was erg onder de indruk van wat zij gezien had. Zij zei dat ze de dood zou verkiezen boven een huwelijk met die man. Een dag later vindt u R. (...) dood op haar kamer, R. (...) had vergif ingeslikt. Jullie begroeven jullie dochter en na een periode van veertig dagen stond de commandant opnieuw aan jullie deur. Hij verweet jullie dat jullie R. (...) de dood hadden ingejaagd. Ditmaal had hij blijkbaar zijn zinnen gezet op uw tweede dochter, S. (...). Hij zou haar huwen, zonder twijfel. Uw man was op dat moment opnieuw in de winkel waardoor hij slechts 's avonds vernam dat de commandant aan huis was geweest. Hij besloot om

klacht neer te leggen bij de provinciale politie, maar deze keer zou hij u uitsturen voor deze taak, gehuld in een burqa om u onherkenbaar te maken. De klacht die u indiende bij de provinciale politie werd echter doorgestuurd naar de politiechef in de buurt en hij stuurde het op zijn beurt naar de lokale gemeenschap en het districtshuis. Daar waren ze echter niet in staat om iets aan de situatie te doen door een tekort aan personeel. Ze konden immers niet de veiligheid garanderen van iedere familie. Teleurgesteld ging uw man naar een vriend, B.A. (...), die hem voorstelde aan een parlamentslid, S.M. (...). Dit parlamentslid zei hem dat de commandanten in de stad verantwoordelijk zijn voor veel aanslagen en dat hij zelf ook geen actie kon ondernemen. Hij kon jullie slechts helpen door uw klacht voor te lezen in het parlement om aan te tonen hoe moeilijk het is voor gewone burgers in Kabul. Hierna besloot uw man om samen met jullie Afghanistan te ontvluchten.

Op 24 juni 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Op 29 september 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan en op 21 december 2011 werd ook in de beroepsprocedure door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 72115 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 3 februari 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde deze asielaanvraag op het nieuwe feit dat de schoonbroer van uw man gearresteerd werd na jullie vlucht uit Afghanistan, op verdenking van hulp en onderdak aan u en uw gezin. Daarnaast legde u de volgende nieuwe documenten neer: een origineel attest betreffende de arrestatie van uw schoonbroer; een originele brief van uw zus aan de autoriteiten; een originele 'opdracht' van commandant O. (...) aan de autoriteiten; een kopie van de klacht van commandant O. (...) aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken; een origineel overlijdensattest van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul; een origineel krantenartikel in de krant Hewad over jullie vlucht en de 'ontvoering' van jullie dochter; twee originele krantenartikels in verband met commandant O. (...).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot, Mohammad Y.A. (...) (O.V. xxx; CG xxx). In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u bij uw oorspronkelijke verklaring blijft wat betreft uw vervolgingsvrees in Afghanistan. U stelde op het gehoor dat afgenomen werd in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw 'vijand' commandant O. (...) nog steeds met uw dochter wou huwen na de zelfmoord van uw dochter R. (...) (CGVS 19/08/2013, p. 3). Aan uw verklaringen betreffende de problemen met commandant O. (...) werd echter in de eerste asielprocedure geen geloof gehecht. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U brengt ook ditmaal geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. U schetst immers slechts een vervolgvverhaal op de feiten die u aanhaalde tijdens de eerste asielprocedure. Zo was de arrestatie van uw schoonbroer volgens u het gevolg van jullie vlucht uit Afghanistan (CGVS 19/08/2013, p. 3, 5-6). Het verband met jullie problemen zou ook blijken uit de nieuwe documenten die u neerlegde (CGVS 19/08/2013, p. 2, 8).

Aangaande de arrestatie van uw schoonbroer en de nieuwe documenten die u hierover neerlegde dienen echter volgende bemerkingen gemaakt te worden. Het is bevreemdend dat alle documenten die u neerlegde in verband met de arrestatie van uw schoonbroer en de problemen dienaangaande dateren van een datum vóór uw asielaanvraag in België en uw allereerste gehoor op het CGVS. Via een omrekening van de Afghaanse naar de Gregoriaanse kalender blijkt dat de klacht/opdracht van commandant O. (...), de arrestatie van uw schoonbroer en het onderzoek dat ingesteld werd door de autoriteiten allemaal dateren uit de eerste maanden van 2011 (zie Verklaring DVZ, punt 37; (CGVS 19/08/2013, p. 5-7). U diende echter een asielaanvraag in op 24 juni 2011 en u bent voor het eerst gehoord door het CGVS op 22 augustus 2011. U dan ook gevraagd wanneer u op de hoogte gesteld werd van de arrestatie van uw schoonbroer, beweerde u dat u onmiddellijk verwittigd werd over deze arrestatie (CGVS 19/08/2013, p. 4). Ook uw vrouw beaamde dat jullie nog op dezelfde dag van de arrestatie op de hoogte werden gebracht (CGVS 19/08/2013 G.S. (...), p. 2). Bijgevolg moeten jullie op het moment van uw asielaanvraag en tijdens het eerste gehoor op het CGVS reeds geweten hebben van de arrestatie van uw schoonbroer. Er waren immers enkele maanden gepasseerd

sinds de arrestatie van uw schoonbroer en het moment van het gehoor op het CGVS. Nochtans ontkende u dit. U verklaarde dat deze gebeurtenissen dateren van 'na' het eerste gehoor op het CGVS en 'na' de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CGVS 19/08/2013, p. 4-5). Toen er u met nadruk gezegd werd dat deze feiten zich volgens de datum op de documenten wel degelijk hadden voorgedaan op een datum die ook de zitting van de RVV voorafging, begon u te twifelen en stelde u dat uw advocaat de documenten had (CGVS 19/08/2013, p. 4). Wat er ook van zij, het is niet geloofwaardig dat u de gehele eerste asielprocedure doorlopen heeft zonder een woord te reppen over de arrestatie van uw schoonbroer in de eerste maanden van 2011. Er kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan deze door u aangereikte gegevens. Bovendien is het opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw deze feiten kunnen situeren in jullie asielprocedure (CGVS 19/08/2013 G.S. (...), p. 3). Gelet op het belang hiervan is het zeer ongeloofwaardig dat u hier niets over gezegd heeft in de eerste asielprocedure. Uw verklaringen in verband met de arrestatie van uw schoonbroer zijn niet geloofwaardig bevonden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende nieuwe documenten neer: een origineel attest betreffende de arrestatie van uw schoonbroer; een originele brief van uw zus aan de autoriteiten; een originele 'opdracht' van commandant O. (...) aan de autoriteiten; een kopie van de klacht van commandant O. (...) aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken; een origineel overlijdensattest van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis in Kabul; een origineel krantenartikel in de krant Hewad over jullie vlucht en de 'ontvoering' van jullie dochter; twee originele krantenartikels in verband met commandant O. (...).

De documenten die u neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag hebben grotendeels te maken met de door u beweerde arrestatie van uw schoonbroer. Aangezien aan de problemen van uw schoonbroer geen geloof gehecht kan worden, kunnen ook deze documenten niet overtuigen. Ook de originele of 'authentieke' documenten kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Dit soort documenten hebben immers enkel een bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Bovendien kunnen Afghaanse documenten gemakkelijk op verzoek verkregen worden (een kopie van de geraadpleegde informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het overlijdensattest van R. (...) kan evenmin tot een andere appreciatie leiden. In de eerste asielprocedure werd er geen geloof gehecht aan uw asielrelaas. In combinatie met de informatie over valse documenten waarover het CGVS beschikt, kan er op zich ook geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde overlijden van uw dochter. Het krantenartikel van de hand van commandant O. (...) betreffende jullie vlucht betreft evenmin nieuwe feiten. In de eerste asielprocedure werd er immers reeds geoordeeld dat uw asielmotieven ongeloofwaardig waren (CGVS 19/08/2013, p. 7). De algemene artikels over commandant O. (...), die getuigen van zijn slechte karakter, vormen evenmin een bewijs in uw asielrelaas (CGVS 19/08/2013, p. 7-8). Ook dit document kan u op andere wijzen bekomen hebben. Daarnaast zijn de zaken die over hem geschreven werden niet op u van toepassing.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale

bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds “high-profile attacks” plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient er aangetipt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenoot door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), evenals van de gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissing(en) betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut.

2.1.1. Betreffende het verband met de eerste asielaanvraag, stellen verzoekers dat zij opnieuw uitgelegd hebben dat hun problemen te wijten waren aan het feit dat commandant O. na het overlijden van hun eerste dochter, met hun tweede dochter wou huwen, doch dat de verwerende partij aandringt op het feit dat tijdens de eerste asielaanvraag aan deze verklaringen geen geloof gehecht werd, dat er echter aan herinnerd dient te worden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) in het kader van het onderzoek van de tweede asielaanvraag dient na te gaan of de nieuwe documenten en/of elementen van aard zijn de vorige beoordeling te wijzigen. Verzoekers menen dat de verwerende partij dit *a priori* niet heeft gedaan aangezien zij meer dan 18 maanden genomen heeft om de nieuwe elementen te onderzoeken, dat de termijn om de nieuwe documenten/elementen te onderzoeken op zichzelf al een blijk geeft van de betrouwbaarheid ervan, dat de verwerende partij bijgevolg meteen al niet meer van het principe mocht uitgaan dat de tweede asielaanvraag *a priori* niet geloofwaardig is aangezien zij gegrond is op feiten die al ongeloofwaardig geacht worden, dat er aan herinnerd dient te worden dat de eerste asielaanvraag verworpen werd met als enige reden dat zij weinig informatie hadden betreffende commandant O. en dat zij na het overlijden van hun dochter geen stappen ondernomen hebben om er te bekomen. Vervolgens wijzen zij er op dat zij krantenartikelen betreffende deze commandant hebben ingediend, dat deze artikelen als doel hadden de argumentatie van de verwerende partij te beantwoorden. Zij menen dat de feiten die hun asielaanvraag zelf gronden, het overlijden van hun dochter, de mishandeling waarvan zij het voorwerp zijn geweest, de bedreigingen die zij ondergaan hebben, het risico voor hun tweede dochter met de commandant te moeten huwen, de bij de politie ingediende klachten, de stappen die bij de parlementair ondernomen werden, niet aan de orde gesteld werden, dat buiten het feit dat zij sommige inlichtingen betreffende deze commandant hadden kunnen bekomen, zij in ieder geval artikelen betreffende deze laatste indienen, dat de nieuwe documenten die zij ingediend hebben aldus duidelijk van aard zijn de eerste beoordeling van het CGVS te wijzigen.

2.1.2. Met betrekking tot de nieuwe feiten, stellen verzoekers dat zij uitgelegd hebben dat hun schoonbroer aangehouden werd omdat hij ervan beschuldigd werd hen geholpen te hebben het land te ontvluchten en dat hij na onderzoek bevrijd kon worden, dat de verwerende partij noteert dat verzoekers vermeldden dat zij onmiddellijk van de aanhouding op de hoogte werden gesteld, maar dat zij de feiten op de zitting van de Raad op 7 december 2011 situeert, dat de door verzoekers ingediende documenten volgens de verwerende partij vermelden dat de schoonbroer begin 2011 aangehouden werd, dat de verklaringen tijdens het gehoor echter minder categorisch zijn. Zij merken op dat toen de behandelde ambtenaar vroeg wanneer deze feiten plaatsgevonden hebben, de eerste verzoekende partij gemeld heeft dat het, volgens de Perzische kalender in 1390 – hetzij 2011 – was, maar dat zij de maand niet heeft gepreciseerd, dat de eerste verzoekende partij trouwens ook erkend heeft dat zij niet duidelijk kon verklaren of het voor of na de zitting van de Raad was, dat de tweede verzoekende partij deze feiten ook onmogelijk ten opzichte van hun asielaanvraag kan situeren. Zij besluiten dat het feit dat zij de gebeurtenissen ten opzichte van hun eerste asielaanvraag niet precies konden situeren, terwijl de eerste verzoekende partij toch bevestigd heeft dat deze in 2011 plaatsgevonden hadden, in ieder geval geen enkele weerslag op de geloofwaardigheid van deze feiten kan hebben, die door stukken worden aangetoond.

2.1.3. Aangaande de documenten, stellen verzoekers dat zij een zeker aantal nieuwe documenten ingediend hadden ter staving van hun tweede asielaanvraag, waarvan sommige officiële documenten waren, dat de verwerende partij van mening is dat deze documenten niet van aard zijn de eerste beslissingen tot weigering te wijzigen, maar zonder de redenen hiervan nader uit te leggen, dat zij van mening is *'het overlijdensattest van R. (...) kan evenmin tot een andere appreciatie leiden'*, dat alhoewel

de verwerende partij deze gebeurtenis nooit werkelijk aan de orde gesteld heeft, dit document toch meer geloofwaardigheid aan hun verklaringen hecht en, in ieder geval hun werkelijke wil om samen te werken, aantoon, dat de verwerende partij acht dat het door commandant O. geschreven artikel geen verband houdt met de nieuwe feiten, dat er aan herinnerd dient te worden dat de kandidaat-vluchteling nieuwe feiten mag inroepen om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, maar dat hij ook nieuwe bewijzen mag indienen aangaande feiten waarvan hij in zijn eerste asielaanvraag gewag heeft gemaakt, dat dit hier het geval is, dat dit document verzoekers' problemen zonder betwisting aantoon, dat de verwerende partij het niet mocht opzij zetten met als enige reden dat het geen nieuwe feiten betreft. Verzoekers vervolgen dat ook twee krantenartikelen volgens de verwerende partij hun verklaringen niet bewijzen, terwijl deze artikelen het nochtans over de door commandant O. gepleegde feiten hebben en het werkelijk temperament van deze laatste aantonen, wat de verwerende partij blijkbaar in het kader van de eerste asielaanvraag aan de orde stelde, dat zij, gezien de gewichtigheid van dit personage, eveneens de onmogelijkheid aantonen een bescherming tegen deze te bekomen, dat zij in ieder geval getracht hebben zoveel mogelijk informatie aangaande het karakter en het gedrag van deze man te bekomen, element dat hen in het kader van hun eerste asielaanvraag verweten werd, dat deze documenten bijgevolg belangrijk zijn en dat de verwerende partij deze diende te waarderen. Volgens verzoekers is de verwerende partij in ieder geval in het algemeen van mening dat men geen geloof mag hechten aan de door hen ingediende documenten om reden dat het in Afghanistan gemakkelijk is om documenten te bekomen. Zij stellen dat deze motivering geenszins een concreet, individueel en persoonlijk onderzoek van de documenten weergeeft, of bevestigt dat na een onderzoek van anderhalf jaar, geen enkel teken rechtmatig kon aantonen dat het om valse documenten ging, dat de verwerende partij zich daarenboven veroorlooft een dergelijke redenering te houden zonder deze documenten, waarvan de meeste blijkbaar zelfs als oorspronkelijke stukken ingediend werden, voor nader onderzoek naar hun echtheid onderworpen te hebben, dat de verwerende partij dus in gebreke blijft te bewijzen in welk opzicht deze documenten werkelijk vals zouden zijn of op welke wijze zij aangekocht zouden kunnen geweest zijn, dat de loutere verwijzing naar algemene informatie die geen enkel verband hebben met de door verzoekers voorgelegde documenten niet kan volstaan om deze laatsten te verwerpen, waarna zij verwijzen naar het standpunt van de Raad in het arrest nr. 56 412 van 22 februari 2011 en stellen dat eenzelfde redenering eveneens aan de documenten afkomstig uit Afghanistan toegepast dient te worden. Verzoekers menen dat instemmen met de theorie van de verwerende partij in ieder geval terugkomt tot de stelling dat alle asielaanvragen die door Afghanen ingediend worden zinloos zijn, dat een onderzoek per afzonderlijk geval uitgevoerd moet worden, dat vastgesteld dient te worden dat dit onderzoek hier ontbreekt, dat zij daarenboven andere documenten ingediend hadden, zoals het origineel getuigschrift betreffende de aanhouding van de schoonbroer van verzoeker, het origineel van een brief die de zuster van verzoeker geschreven en aan de overheden gestuurd heeft, een origineel document met betrekking tot het werk van commandant O. voor de overheden evenals een kopij van de klacht van commandant O. bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dat alhoewel de verwerende partij deze in het begin van de bestreden beslissing vermeldt, zij er in het onderzoek van hun asielaanvraag geen gewag van maakt en niet uitlegt waarom deze verworpen worden, dat het gebrek aan onderzoek van deze documenten en/of het gebrek aan motivering betreffende hun verwerping in ieder geval de beslissing ongeldig maakt, hetgeen de vernietiging rechtvaardigt aangezien het een gebrek betreft dat de rechtsmacht in het kader van haar onderzoek in volle rechtsmacht niet zal kunnen herstellen.

2.1.4. In een onderdeel betreffende artikel 48/4 van de vreemdelingenwet stellen verzoekers dat de verwerende partij ten opzichte van de kwestie van de subsidiaire bescherming, bij het onderzoek van de algemene situatie in Afghanistan lang stilgestaan heeft, dat zij aanduidt dat er een verschil tussen de streken gemaakt moet worden en beweert dat de situatie in Kabul thans beveiligd is en dat maar een klein aantal burgers het slachtoffer zijn van aanslagen, dat het verslag van OSAR van 30 september 2013 echter informeert dat het aantal gedode burgers nog zeer belangrijk is, dat de organisatie preciseerd dat het aantal slachtoffers onder de burgerbevolking tijdens de eerste zes maanden van 2013 nog met 23% gestegen is, dat zij ook informeert dat de taliban juist in Kabul nog ingewikkelde aanslagen hebben kunnen blijven plegen, in zones die nochtans als zeer veilig beschouwd worden, dat tijdens het bezoek van de Amerikaanse staatssecretaris van defensie op 9 maart 2013 een zelfmoordaanslag heeft plaatsgevonden, dat de zetel van de NAVO op 13 juni 2013 aangevallen werd, dat een aanslag 's anderdaags het oppergerechtshof te Kabul als doel had en dat het voornoemde verslag de informatie van de verwerende partij aldus volkomen tegensprekt.

2.1.5. Betreffende artikel 48/4, §2, b) en artikel 48/7 van de vreemdelingenwet menen verzoekers dat de verwerende partij de kwestie van de subsidiaire bescherming slechts ten opzichte van één enkele hypothese onderzocht heeft, hetzij het bestaan van een conflict of een willekeurig geweld in

Afghanistan, dat het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet echter drie hypothesen voorziet alsook degene van 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst', dat de verwerende partij hieromtrent geenszins rekening heeft gehouden met de essentiële problematiek van dit dossier, dat de door hen ondervonden problemen als grond de pogingen tot gedwongen huwelijken van hun dochters hebben, dat hun oudste dochter trouwens zelfmoord heeft gepleegd ten gevolge van de bedreigingen en de vervolgingen die commandant O. haar heeft doen ondergaan. Vervolgens zijn verzoekers van oordeel dat de verwerende partij de toestand van vrouwen en kinderen in Afghanistan waarschijnlijk niet heeft onderzocht, dat vrouwen slachtoffer zijn van veel geweld, dat de situatie even – en zelfs meer – dramatisch is voor de jonge kinderen die meer en meer het fenomeen van gedwongen huwelijken ondergaan, waarvan de dochters van verzoekers bedreigd werden, dat Human Rights Watch onlangs een verslag betreffende dit fenomeen opgesteld heeft, waarna zij citeren uit het verslag, dat ook volgens OSAR *'les violences contre les femmes en Afghanistan a fortement augmenté en 2012'*, dat de organisatie de straffeloosheid aangeeft waarover de daders van deze misdaden genieten en dat een meisje van 8 jaar zeer kort geleden overleden is ten gevolge van de gewelddaden die zij tijdens haar gedwongen huwelijk ondergaan heeft. Verzoekers geven aan dat zij door Afghanistan te ontvluchten, hun dochtertje die thans 13 jaar oud is, wilden beschermen, waarna zij het artikel 48/7 van de vreemdelingenwet citeren en stellen dat de verwerende partij er niet alleen de besluiten uit moest trekken, maar daarenboven de problematiek van de gedwongen huwelijken in Afghanistan niet aan het oog moest onttrekken en de situatie ten opzichte van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moest onderzoeken.

In fine van hun verzoekschrift vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te herzien en hen aldus rechtstreeks het statuut van vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag of het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen en volkomen ten subsidiaire titel, de bestreden beslissingen nietig te verklaren en de dossiers naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terug te zenden voor bijkomend onderzoek.

2.2. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers enkele documenten zonder inventaris en deze betreffen een artikel op de website van Amnesty International van 30 april 2013 met titel *"Afghanistan: une femme a été tuée pour avoir 'deshonoré' sa famille"*, een artikel op de website van Human Rights Watch van 4 september 2013 met titel *"Afghanistan: Le mariage des enfants et la violence conjugale nuisent au progrès"*, een artikel *"Une fille de 8 ans mariée de force meurt suite aux blessures de son dépuçelage: Le lit rouge de son sang"* en een tekst in het Duits van 'Schweizerische Flüchtlingshilfe' van 30 september 2013 *'Afghanistan: update, die aktuelle Sicherheitslage'*.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers, in het kader van hun tweede asielaanvraag, volharden in de asielmotieven aangehaald bij hun eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde in het kader van verzoekers' eerste asielaanvraag op 29 september 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissingen van de commissaris-generaal werden bevestigd door de Raad in het arrest nr. 72 115 van 19 december 2011.

2.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van opeenvolgende asielaanvragen de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. Verzoekers volharden in hun relaas van hun eerste aanvraag en trachten alsnog hun relaas aan te tonen door het neerleggen van documenten, zijnde een origineel overlijdensattest van het Wazir Akbar Khan ziekenhuis te Kabul, een origineel krantenartikel over verzoekers' vlucht en de ontvoering van hun dochter en twee originele krantenartikels in verband met commandant O. Daarnaast halen verzoekers als nieuw element het feit aan dat hun schoonbroer gearresteerd werd na hun vlucht uit Afghanistan op verdenking van hulp en onderdak aan hun gezin en dat hun zus een klacht indiende naar aanleiding van deze arrestatie, dat een onderzoek werd ingesteld en dat er werd vastgesteld dat haar echtgenoot onterecht werd gearresteerd waarop hij dan werd vrijgelaten. Ter staving van voornoemde feiten leggen verzoekers een origineel attest betreffende de arrestatie van de schoonbroer, een originele brief van de zus aan de autoriteiten, een originele 'opdracht' van commandant O. aan de autoriteiten en een kopie van de klacht van commandant O. aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken neer.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Verzoekers blijven bij hun oorspronkelijke verklaringen wat betreft hun vervolgingsvrees in Afghanistan en stelden tijdens het gehoor naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag dat hun vijand commandant O. nog steeds met hun dochter wou huwen na de zelfmoord van hun andere dochter R. Aan de verklaringen van verzoekers betreffende de problemen met commandant O. werd in de eerste asielprocedure geen geloof gehecht. De ongeloofwaardigheid van die verklaringen werd bevestigd door de Raad. Tijdens hun tweede asielaanvraag schetsen verzoekers een vervolghet verhaal op de feiten die zij aanhaalden tijdens hun eerste asielprocedure, met name de arrestatie van hun schoonbroer als gevolg van hun vlucht uit Afghanistan. Daarnaast leggen zij ook documenten voor die hun problemen, zoals aangehaald in hun eerste asielaanvraag, en het (vervolg)relaas naar voren gebracht ter gelegenheid van hun tweede asielrelaas dienen te staven.

Waar verzoekers stellen dat in het kader van het onderzoek van de tweede asielaanvraag dient te worden nagegaan of de nieuwe documenten en/of elementen van aard zijn de vorige beoordeling te wijzen, dat de verwerende partij dit *a priori* niet heeft gedaan daar zij meer dan 18 maanden genomen heeft om de nieuwe elementen te onderzoeken, dat de termijn om de nieuwe elementen/documenten te onderzoeken op zichzelf al een blijk geeft van de betrouwbaarheid ervan en de verwerende partij aldus niet meer mocht uitgaan van het feit dat de tweede asielaanvraag *a priori* ongeloofwaardig is aangezien zij gegrond is op de feiten die al ongeloofwaardig werden geacht, kunnen zij niet gevolgd worden. Immers wordt niet gesteld dat de tweede asielaanvraag *a priori* ongeloofwaardig is, doch wel dat aan verzoekers verklaringen in de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht en dat zij tijdens hun tweede asielaanvraag een vervolghverhaal schetsen alsook nieuwe documenten, die hun verklaringen tijdens de eerste asielprocedure en hun vervolgrelaas moeten staven, neerleggen. In wat volgt wordt zowel het vervolghverhaal als de nieuwe documenten onderzocht door de Raad. Ten overvloede wenst de Raad er nog op te wijzen dat de duur van het onderzoek naar de nieuwe elementen geen indicatie vormt voor de geloofwaardigheid ervan.

2.9. Aangaande de arrestatie van hun schoonbroer en de nieuwe documenten die verzoekers desbetreffend neerlegden, merkt de commissaris-generaal terecht op: *“Het is bevreemdend dat alle documenten die u neerlegde in verband met de arrestatie van uw schoonbroer en de problemen dienaangaande dateren van een datum vóór uw asielaanvraag in België en uw allereerste gehoor op het CGVS. Via een omrekening van de Afghaanse naar de Gregoriaanse kalender blijkt dat de klacht/opdracht van commandant O. (...), de arrestatie van uw schoonbroer en het onderzoek dat ingesteld werd door de autoriteiten allemaal dateren uit de eerste maanden van 2011 (zie Verklaring DVZ, punt 37; (CGVS 19/08/2013, p. 5-7). U diende echter een asielaanvraag in op 24 juni 2011 en u bent voor het eerst gehoord door het CGVS op 22 augustus 2011. U dan ook gevraagd wanneer u op de hoogte gesteld werd van de arrestatie van uw schoonbroer, beweerde u dat u onmiddellijk verwittigd werd over deze arrestatie (CGVS 19/08/2013, p. 4). Ook uw vrouw beaamde dat jullie nog op dezelfde dag van de arrestatie op de hoogte werden gebracht (CGVS 19/08/2013 G.S. (...), p. 2). Bijgevolg moeten jullie op het moment van uw asielaanvraag en tijdens het eerste gehoor op het CGVS reeds geweten hebben van de arrestatie van uw schoonbroer. Er waren immers enkele maanden gepasseerd sinds de arrestatie van uw schoonbroer en het moment van het gehoor op het CGVS. Nochtans ontkende u dit. U verklaarde dat deze gebeurtenissen dateren van 'na' het eerste gehoor op het CGVS en 'na' de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CGVS 19/08/2013, p. 4-5). Toen er u met nadruk gezegd werd dat deze feiten zich volgens de datum op de documenten wel degelijk hadden voorgedaan op een datum die ook de zitting van de RvV voorafging, begon u te twifelen en stelde u dat uw advocaat de documenten had (CGVS 19/08/2013, p. 4). Wat er ook van zij, het is niet geloofwaardig dat u de gehele eerste asielprocedure doorlopen heeft zonder een woord te reppen over de arrestatie van uw schoonbroer in de eerste maanden van 2011. Er kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan deze door u aangereikte gegevens. (...) Gelet op het belang hiervan is het zeer ongeloofwaardig dat u hier niets over gezegd heeft in de eerste asielprocedure. Uw verklaringen in verband met de arrestatie van uw schoonbroer zijn niet geloofwaardig bevonden.”* Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot de nieuwe feiten, met name de arrestatie van de schoonbroer, uitten verzoekers kritiek op het motief dat stelt dat het opmerkelijk is dat verzoekers de feiten niet in hun asielprocedure kunnen situeren. De Raad merkt op dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissingen, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van het voornoemde motief de geldigheid van de overige motieven met betrekking tot de nieuwe feiten niet kan aantasten. Immers laten verzoekers na de overige motivering dienaangaande te betwisten, laat staan te weerleggen. De overige motieven - met name dat de documenten die betrekking hebben op de door verzoekers ingeroepen nieuwe feiten dateren van de eerste maanden van 2011 en aldus voor het indienen van de eerste asielaanvraag en voor de gehoren op het Commissariaat-generaal en dat verzoekers verklaarden onmiddellijk op de hoogte te zijn gesteld van de arrestatie van de schoonbroer, zodat, doordat over de arrestatie van de schoonbroer met geen woord gerept werd tijdens de gehele eerste asielprocedure, geen geloof kan worden gehecht aan deze gegevens - volstaan dan ook om de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de problemen die hun schoonbroer zou ondervonden hebben, ongeloofwaardig te bevinden.

2.10. Verder wijst de Raad er op dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)), De documenten die verzoekers neerleggen en die betrekking hebben op de door

verzoekers beweerde arrestatie van hun schoonbroer, zijnde een origineel attest betreffende de arrestatie van de schoonbroer, een originele brief van de zus aan de autoriteiten, een originele 'opdracht' van commandant O. aan de autoriteiten en een kopie van de klacht van commandant O. aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, kunnen niet overtuigen gelet op wat uiteengezet werd onder punt 2.9. Het overlijdensattest van R. bevat geen informatie omtrent de aanleiding van de zelfmoord zodat dit document verzoekers problemen met commandant O. geenszins kan bewijzen.

Betreffende de algemene artikels over commandant O., die getuigen van zijn slechte karakter, stelt de commissaris-generaal terecht *"De algemene artikels over commandant O. (...), die getuigen van zijn slechte karakter, vormen evenmin een bewijs in uw asielaanvraag (CGVS 19/08/2013, p. 7-8). Ook dit document kan u op andere wijzen bekomen hebben. Daarnaast zijn de zaken die over hem geschreven werden niet op u van toepassing."* In zoverre verzoekers menen dat zij aldus getracht hebben informatie omtrent het karakter en het gedrag van commandant O. te bekomen, 'element dat hen in het kader van hun eerste asielaanvraag verweten werd', gaan zij er verkeerdelijk van uit dat hen in de eerste asielaanvraag ten kwade werd geduid dat zij tijdens de asielpcedure onvoldoende informatie bijbrachten over commandant O. De eerste asielaanvraag van verzoekers werd onder andere verworpen omdat verzoekers zelf tijdens het gehoor slechts heel weinig informatie hadden over commandant O., de persoon die nochtans de oorzaak was van hun problemen. Het aanbrengen van informatie van externe bronnen over de voornoemde persoon, verschoont niet het feit dat verzoekers niet meer informatie wisten te geven op het gehoor voor het Commissariaat-generaal over de persoon naar wie zij volgens hun beweringen een onderzoek hadden gedaan naar aanleiding van het huwelijksaanzoek ten aanzien van hun dochter en welke persoon aan de oorsprong ligt van hun vlucht uit Afghanistan.

Betreffende het krantenartikel van de hand van commandant O. betreffende verzoekers vlucht, wijst de commissaris-generaal er op dat *'Het krantenartikel van de hand van commandant O. (...) betreffende jullie vlucht betreft evenmin nieuwe feiten. In de eerste asielpcedure werd er immers reeds geoordeeld dat uw asielmotieven ongeloofwaardig waren (CGVS 19/08/2013, p. 7).'* De Raad stelt vast dat dit document het asielaanvraag zoals naar voren gebracht tijdens de eerste asielaanvraag dient te staven, doch dat aan de door verzoekers beweerde problemen geen geloof werd gehecht. De Raad herhaalt dat documenten, om er bewijskracht te kunnen aan verlenen, ondersteund moeten worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, gelet op het feit dat verzoekers volharden in hun relaas zoals naar voren gebracht tijdens de eerste asielaanvraag en het relaas ongeloofwaardig werd bevonden.

In dit verband dient overigens te worden gewezen op informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Bovendien wijst de Raad er op dat het niet zo is dat aan de door verzoeker neergelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is. De Raad benadrukt dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals reeds vermeld, *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Gelet op voorgaande vaststellingen doen de voorgelegde documenten ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag geen afbreuk aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot verzoekers problemen met commandant O. en kan verder geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers nieuw aangebrachte feiten, die een vervolgrelaas uitmaken van hun oorspronkelijk asielaanvraag. Aldus brengen verzoekers geen bewijselementen bij dat 's Raads arrest nr. 72 115 van 19 december 2011 anders zou zijn geweest indien deze bewijselementen alsdan zou hebben voorgelegd, noch brengen zij een nieuw gegeven aan dat vermag een nieuwe vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging of een risico op ernstige schade aan te tonen dat zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

2.11. Gelet op het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, zijnde de pogingen tot gedwongen huwelijken van hun dochters, de bedreigingen en de vervolgingen door commandant O., bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij de toestand van vrouwen en kinderen in Afghanistan waarschijnlijk niet heeft onderzocht, dat vrouwen slachtoffer zijn van veel geweld, dat de situatie even – en zelfs meer – dramatisch is voor de jonge kinderen die meer en meer het fenomeen van gedwongen huwelijken ondergaan, waarvan de dochters van verzoekers bedreigd werden.

Wat betreft verzoekers argumentatie dat vrouwen slachtoffer zijn van veel geweld, dat de situatie even of zelfs meer dramatisch is voor jonge kinderen die meer en meer het fenomeen van gedwongen huwelijken ondergaan en waarvan hun dochters bedreigd werden, wijst de Raad er op dat een loutere verwijzing door verzoekers naar het risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd, dat deze vrees voor vervolging of het risico op het lopen van ernstige schade *in concreto* dient aangetoond te worden, alwaar verzoekers, gelet op bovenstaande vaststellingen waarbij aan hun relaas betreffende de problemen met commandant O. ten gevolge van het weigeren van de huwelijksaanzoeken geen geloof wordt gehecht, in gebreke blijven.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing, ondersteund met verwijzingen naar artikels en rapporten die eveneens worden toegevoegd aan het verzoekschrift, naar de volgens verzoekers bestaande situatie in hun land van herkomst met betrekking tot geweld en gedwongen huwelijken ten aanzien van vrouwen en kinderen in Afghanistan en de stelling dat deze problematiek ten opzichte van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet diende onderzocht te worden, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

2.13. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.14. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad oordeelt dat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker moet beoordeeld worden ten aanzien van Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 5 september 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten deze beoordeling van de veiligheidssituatie en stellen dat het verslag van OSAR van 30 september 2013 echter informeert dat het aantal gedode burgers nog zeer belangrijk is, dat de organisatie preciseert dat het aantal slachtoffers onder de burgerbevolking tijdens de eerste zes maanden van 2013 nog met 23% gestegen is, dat zij ook informeert dat de taliban juist in Kabul nog ingewikkelde aanslagen hebben kunnen blijven plegen, in zones die nochtans als zeer veilig beschouwd worden, dat tijdens het bezoek van de Amerikaanse staatssecretaris van defensie op 9 maart 2013 een zelfmoordaanslag heeft plaatsgevonden, dat de zetel van de NAVO op 13 juni 2013 aangevallen werd, dat een aanslag 's anderdaags het oppergerechthof te Kabul als doel had en dat het voornoemde verslag de informatie van de verwerende partij aldus volkomen tegenspreekt.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad terecht stelde dat *“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.*

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt”.

Immers leest de Raad in de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 5 september 2013, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013, als volgt: *“Er gebeurden van januari tot en met augustus 2013 gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het hierboven geschetste patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen ‘high profile’ doelwitten. UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AEG's blijven ‘high profile attacks’ uitvoeren in Kabul. Met ‘high profile attacks’ worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. (...)*

Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd. Eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is volgens analist Fabrizio Foschini de perceptie te creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. (...)

De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievenvondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral ook op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. (...)

Het Amerikaans Ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten (...) komen tot dezelfde vaststelling, nl. dat Kabul stevig in handen is van de regering. (...)

Zoals uit bovenstaande analyse blijkt is het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, blijkt volgens analist Fabrizio Foschini uit de keuze van deze doelwitten boven andere druk bezochte publieke plaatsen, dat de opstandelingen op zoek zijn naar enige legitimiteit voor hun aanslagen. Volgens analist Thomas Ruttig vermijden de Taliban ook aanslagen tijdens het spitsuur in Kabul.

Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. De aanslag op het Hooggerechtshof van juni 2013 was de ergste tot nu toe. Het doelwit was duidelijk het personeel. (...)." (p.5-9).

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de door verzoekers vernoemde persartikelen en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn.

2.15. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul-stad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.16. Betreffende de door verzoekers neergelegde documenten: een artikel op de website van Amnesty International van 30 april 2013 met titel "Afghanistan: une femme a été tuée pour avoir 'deshonoré' sa famille", een artikel op de website van Human Rights Watch van 4 september 2013 met titel "Afghanistan: Le mariage des enfants et la violence conjugale nuisent au progrès", een artikel "Une fille de 8 ans mariée de force meurt suite aux blessures de son dépuçelage: Le lit rouge de son sang", verwijst de Raad naar wat dienaangaande gesteld werd onder punt 2.12.

Betreffende de tekst in het Duits van 'Schweizerische Flüchtlingshilfe' van 30 september 2013 'Afghanistan: update, die aktuelle Sicherheitslage', stelt de Raad vast dat verzoekers met hun verwijzing in hun inleidend verzoekschrift naar het verslag van OSAR op dit document doelen zodat verwezen kan worden naar wat dienaangaande uiteengezet werd in punt 2.14.

2.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het

vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.18. Waar verzoekers *in fine* vragen om minstens de bestreden beslissingen nietig te verklaren en terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomende onderzoeken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER